

криміналізації, нелегальний відплив валютних коштів за кордон; рівень присутності іноземного капіталу в рамках іноземних – прямих і портфельних – інвестицій; рівень монетизації ВВП; дефіцит державного бюджету; ступінь доларизації національної економіки; швидкість обігу готівки; відношення суми валових міжнародних резервів НБУ до загальної суми річного імпорту тощо.

Усі перераховані загрози дуже негативно впливають на стан захищеності економіки України і в сучасних умовах вимагають внесення серйозних корективів в організацію системи забезпечення фінансової безпеки держави та регіонів, а також у вітчизняне законодавство.

Для підвищення рівня фінансової безпеки країни необхідно запровадити обґрунтований вибір економічної стратегії держави, створити всебічне та досконале нормативно-правове поле, а також необхідним є постійний моніторинг за світовими економічними змінами з метою завчасного виявлення зародження кризових явищ та впровадження превентивних заходів щодо мінімізації їхнього негативного впливу на фінансову систему країни в цілому.

Підсумовуючи зазначимо, що пріоритетними напрямками зміцнення фінансової безпеки регіонів України слід визнати: реформування бюджетної системи; удосконалення монетарної та валютної політики; регулювання фондового ринку; регулювання корпоративних відносин; регулювання страхового ринку, що дозволить значно підвищити її рівень за умови забезпечення підтримки на законодавчому та виконавчому рівнях.

Література:

1. Коваль Л.П. Понятійно-категоріальний апарат дослідження фінансової безпеки. *Фінансовий простір*. 2013. №3(11). С.95-100.
2. Койло В.В. Теоретико-методологічні підходи до оцінки поняття фінансової безпеки в умовах зростання загроз країни. *Науковий вісник Херсонського державного університету*. 2017. Випуск 23. Частина 2. С.38-42.

Попович Павло Олександрович

ст. гр. ФУПОМ-21, ТНЕУ

Науковий керівник – д.е.н., професор Кириленко О.П.

ТЕОРЕТИЧНЕ ОБҐРУНТУВАННЯ СУТНОСТІ ФІНАНСОВОЇ ПОЛІТИКИ ДЕРЖАВИ

Фінансова політика як складова економічної прагне досягнення економічної стабільності та прогресу в умовах оптимального рівня основних макроекономічних показників. Аналіз праць вітчизняних науковців, економістів, дослідників у сфері фінансової політики свідчить

про розмаїття поглядів та тлумачень даної економічної категорії. Науковий загаль найчастіше відстоює думку, що через фінансову політику відбувається вплив фінансів на соціально-економічний розвиток. У вітчизняній науковій літературі дефініція «фінансова політика» інтерпретується з різних позицій.

Наприклад, О. Василик називає фінансову політику досить складною сферою діяльності законодавчої і виконавчої влади, що включає заходи, методи і форми організації та використання фінансів для забезпечення її економічного та соціального розвитку [1].

В. Федосов В. Опарін та С. Львовчкін розглядають фінансову політику як комплекс дій та заходів держави, в межах наданих їм функцій та повноважень у сфері фінансів, яка повинна відповідати реаліям соціально-економічного розвитку. Завданням фінансової політики науковці вважають забезпечення економічного зростання шляхом використання відповідних механізмів фінансового впливу на попит і пропозицію, споживання та інвестиції [2, С. 60].

Заслуговує на увагу погляд професора І. Лютого щодо економічної сутності та ролі фінансової політики у стимулюванні соціально-економічного розвитку країни, а саме проблема ефективності фінансової політики, яка залежить від ступеня врахування та реалізації економічних інтересів суб'єктів фінансової діяльності, на які спрямована дія механізму реалізації державної фінансової політики [3].

А. Даниленко розглядає фінансову політику як сукупність цілеспрямованих державних заходів щодо формування та ефективного використання фінансових ресурсів країни, передбачених відповідно до обраної моделі економічного розвитку, які містять у собі ресурси її окремих регіонів, секторів економіки, підприємств і домогосподарств для забезпечення стабільного розвитку на основі використання фінансових та монетарних важелів та створення відповідного інституційного середовища, що сприяють реалізації цієї політики [4, С. 60].

Науковці С. Юрій та В. Федосов визначають фінансову політику як сукупність розподільчих відносин та перерозподільних заходів, які держава здійснює через фінансову систему для організації та використання фінансових відносин з метою забезпечення зростання ВВП та підвищення рівня добробуту всіх членів суспільства [5, С. 80].

І. Запатріна визначає сутність фінансової політики як елементу забезпечення сталого соціально-економічного розвитку країни, а також підкреслює, що вирішальним у формування фінансової політики держави є визначення таких її параметрів як розмір держави (частка перерозподілу валового внутрішнього продукту через видатки державного бюджету і позабюджетні фонди), дефіцит бюджету та частка державного та гарантованого боргу в валовому внутрішньому продукті [6, С. 60].

О. Кириленко розкриває фінансову політику як множину фінансових заходів, що здійснює держава через свою фінансову систему [7, С. 26].

Полозенко Д. під фінансовою політикою розуміє сукупність державних заходів щодо мобілізації й розподілу фінансових ресурсів із метою забезпечення зростання ВВП і подолання економічних проблем країни [8, С. 14].

Наявні трактування суті фінансової політики в різній мірі відображають базові змістовні аспекти цього поняття, акцентуючи увагу тому або іншому з них – суспільній ролі фінансової політики, співвідношенні та системі цілей і завдань, методів і інструментів їх реалізації.

Узагальнюючи погляди науковців та з урахуванням вищенаведеного можна визначити економічну сутність фінансової політики як складову інституційного розвитку економіки, що передбачає цілісну сукупність організаційних, правових, інформаційних заходів, механізмів фінансового регулювання, спрямованих на раціональне та ефективне формування, розподіл і використання фінансових ресурсів у відповідності до пріоритетних напрямів розвитку з метою забезпечення функціонування фінансових механізмів, добробуту громадян, збалансованого соціально-економічного розвитку на довгострокову перспективу.

Література:

1. Василик О.Д. Теорія фінансів: НІОС. К.:, 2000. 416 с.
2. Федосов В., Опарін В., Львовчкін С. Фінансова реструктуризація в Україні: проблеми і напрями: монографія / за наук. ред. В. Федосова. К.: КНЕУ, 2002. 387 с.
3. Лютий І.О. Концептуальні засади та суперечності реалізації фінансової політики держави. Вісник Київського університету імені Тараса Шевченка. Економіка. 2005. Вип.79. С. 4-6.
4. Фінансово-монетарні важелі економічного розвитку: у 3 т. / за ред. чл.- кор. НАН України А.І.Даниленка. ТЛ. К.:Фенікс, 2008. 468 с.
5. Юрій С.І., Федосов В.М, Алексеєнко Л.М. Фінанси / за ред. С.І.Юрія, В.М. Федосова. К.: Знання, 2008. 611 с.
6. Запатріна І. В. Формування фінансової політики держави: євроінтеграційний вимір. Вісник КНТЕУ. 2012. № 2. С. 59-73.
7. Кириленко О.П. Фінанси [Теорія та вітчизняна практика]: навч. посібник. / Тернопіль: Економічна думка, 2000. 259с.
8. Полозенко Д. Фінансова політика – механізм реалізації стратегічних завдань соціально-економічного розвитку. Вісник НБУ 2008 №7. С. 14